

Mauritius: dobrodružné přežití

Bylo to poprvé, co jsem sama vycestovala na potápěčskou dovolenou na ostrov Mauritius.

Během dvoutýdenního pobytu jsem bydlela v jednom skromném hotelu v pobřežní oblasti Grand Gaube u Indického oceánu. V průběhu druhého týdne jsem si uvědomila, že mi chybí jen dva ponory do jubilejního stého. Což je pro scuba potápěče docela významná meta! Navíc by to znamenalo úspěšné splnění certifikace na potápění v proudech (drift diving).

Celá rozjařená jsem si objednala ponor s dvěma lahvemi a dokonce naplánovala party na pláži hned po návratu z ponoru. Mělo to být dokonalé zakončení dovolené – alespoň tak jsem si to představovala.

Koho by napadlo, že to bude můj nejdelší drift dive v životě?

Můj nejdelší drift dive v životě

Bylo to v zimě, kdy se plavba na neklidné hladině za silného větru, deště a proudění považuje za něco zcela normálního. Avšak právě v tento pátek byl vítr mimořádně silný, což mělo za následek poměrně vysoké vlny, proto byla již přeplavba do střediska dosti zrádná, nicméně na žádné velké nebezpečí to nevypadalo. Bylo nás celkem pět a všichni jsme se dostali do potápěčského střediska poměrně brzy, naložili na palubu člunu celou naši výbavu a vypluli směrem na Coin de Mire – malý ostrůvek, který se mezitím stal jedním z našich pravidelných míst, kde jsme se potápěli.

Netrvalo dlouho a skočili jsme do vody, kde jsme si velmi rychle uvědomili, že podvodní proudění je mimořádně silné, takže jsme se prakticky jen plazili podél korálů a občas se jich přidržovali nebo se od nich odráželi. Náš instruktor se rozhodl ponor ukončit a všech pět se nás po pouhé půlhodině vynořilo na hladinu. Nafoukli jsme si vesty a čekali, až nás spatří člun a vyzvedne.

Měli jsme poměrně dobrý výhled na celou zátoku a viděli jsme tam kotvit dva katamarány, ale náš člun jsme neobjevili. Jelikož nás proudění unášelo dál a dál, nafoukli jsme signální bójku (SMB) a začali používat píšťalky v naději, že na sebe upoutáme pozornost. Ovšem zcela bezvýsledně. A odnášelo nás to stále dál.

Vytvořili jsme těsnou skupinku – tři potápěči vpředu a dva vzadu a začali jsme intenzivně používat ploutve. Zpočátku nás proud nesl k pevnině, ale o něco později nás vysoké vlny a vítr začaly odnášet špatným směrem. Veškeré naše snahy plavat s ploutvemi „co to dá“ se ukázaly naprosto zbytečné. To jsme již byli ve vodě déle než dvě hodiny. Za celou tu dobu jsme neviděli ani nezaslechli jediný člun, letadlo nebo vrtulník, které by nás hledaly. Jedinou výhodou v této situaci byla skutečnost, že jsme byli všichni zkušené potápěči. Dokázali jsme skrývat své emoce a udržovat se v dobré náladě. Podporovali jsme jeden druhého a navzájem se povzbuzovali, abychom nepřestali plavat směrem k záchraně, kterou měl ostrov za námi. Konečně přestalo pršet a na modré obloze se objevilo slunce.

Po třech hodinách ve vodě jsme v dálce spatřili první letadlo. Mávali jsme naší signální bójkou a snažili se upoutat jeho pozornost. Letadlo však bylo příliš daleko. Touha pro přežití začala stále více zaměstnávat naši mysl i emoce, až jsme se postupně dostali do stavu jakési otupělosti. Po nějaké době se letadlo vrátilo a tentokrát letělo o něco blíže. Čtyřikrát nad námi přeletělo a my doufali, že alespoň při jednom z těch přeletů nás spatřilo a poslalo naše souřadnice Pobřežní hlídky. Po boji o život trvajícím v rozbourěném oceánu déle než pět hodin jsme konečně zaslechli člun. Nikdo z nás nemohl uvěřit, že je záchrana tak blízko. Když jsme spatřili rychločlun vyslaný Pobřežní hlídkou, hleděli jsme na něj doslova s nevěřícím

úžasem.

Jak jsem se z této zkušenosti poučila

Naše dobrodružství skončilo. Konečně jsme byli z vody venku, naživu a v bezpečí. Na palubě člunu jsme nadšeně objímali jeden druhého a nikdo k tomu neřekl ani slovo, nebylo to zapotřebí.

Největší poučení, které jsem si z této události vzala, je, že člověk musí být neustále kritický a částečně i skeptický a raději dvakrát zkontrolovat každou maličkost, kterou má na starosti potápěčské středisko. S plným využitím vlastních zkušeností, ale i zkušeností svých potápěčských kolegů, se snad vyloučí možné riziko a možná se tak v budoucnu podobným nehodám předejde... možná.

Party na pláži jsem nakonec neuspořádala. Ale aspoň jsem přežila, abych o své zkušenosti mohla vyprávět...

Vyhnete se nebezpečí ztratit se na moři a být znovu nalezeni!

*Jako součást mnoha kampaní za větší bezpečnost při potápění organizuje nyní DAN Europe řadu informativních akcí s cílem pomoci potápěčům snižovat nebezpečí, **že se ztratí na moři.***

O autorovi: Patrizia se narodila v italském Miláně, žije v Brixenu (v Jižních Tyrolích) a mluví anglicky, německy a italsky. Svůj první ponor uskutečnila v Egyptě v roce 2007 a od té doby se potápění stalo velice důležitou součástí jejího života i ideální příležitostí, jak poznávat po celém světě lidi, které spojuje stejná vášeň pro modré hlubiny.